

Uplynuly dva dny a každá chvíle znamenala váhání mezi pravdou a lží. Rhys zařídil, aby mě nezvali na schůze, které s Amren pořádali k odpoutání pozornosti našeho laskavého hostitele, což mi poskytlo čas pátrat ve městě po jakékoli stopě, která by vedla ke Knize.

Nesměla jsem dávat najevo přílišnou horlivost ani zaujetí. Nemohla jsem vypadat zvědavě, když jsem se procházela ulicemi a doky, a stejně tak jsem nemohla klást lidem, které jsem potkala, příliš mnoho podezřelých otázek týkajících se adriatských pokladů a legend. I když jsem se budila za úsvitu, přiměla jsem se počkat do rozumné denní doby, než jsem se vypravila do města. Také jsem si dopřávala dlouhé koupele, abych se potají cvičila ve vodní magii. A přestože tvoření zvířat z vody mě po hodině zoufale nudilo, šlo mi to snadno. Možná díky tomu, že jsem byla nablízku Tarquinovi. Možná díky spojitosti, kterou voda měla s mou krví a duší – i když na tohle jsem se rozhodně nemohla vypyávat.

Když mi naservírovali snídani a já ji snědla, dala jsem si záležet, abych působila trochu znuděně a bezcílně, a konečně jsem se vydala zářícími chodbami paláce směrem k probouzejícímu se městu.

Jen málokdo mě poznal, když jsem obcházela obchody, domy a mosty, zda někde nezahlédnu záblesk kouzla, které mi připomínalo Tarquina, ačkoli mě to u zdejších víl nepřekvapovalo. Pod Horou byly drženy vznešené víly – šlechta. Tito lidé byli ponecháni tady... a mučeni.

Budovy a ulice byly poseté jizvami připomínajícími, co zde Amarantha napáchala odplatou za jejich vzpouru – spálená místa, uražené kusy kamene nebo celé domy, které skončily v troskách. Zadní část hradu se skutečně, jak řekl Tarquin, teprve opravovala. Tři věže byly zpola zhroucené a tmavý kámen byl ožehlý a rozdrolený. Nikde nebylo stopy po Knize. Dělníci usilovně pracovali zde i po celém městě, aby poničené části obnovili.

Stejně na tom byli i lidé, které jsem viděla – vznešené víly a kouzelné bytosti se šupinami, žábami a dlouhými prsty spojenými blánou. Všichni se, jak se zdálo, pomalu uzdravovali. Víc osob, než bych dokázala spočítat, bylo poznamenáno jizvami nebo jim chyběly končetiny. Avšak v jejich očích... v jejich očích zářilo světlo.

Také je jsem zachránila.

Osvobodila jsem je od hrůz, které na ně během těch pěti desetiletí dolehly.

Udělala jsem strašnou věc, abych je zachránila... ale zachránila jsem je.

Nikdy to nedokážu napravit, a přesto... necítila jsem tak zdrcující tíhu, i když po Knize nebylo nikde vidu ani slechu a já se třetí večer vrátila do paláce na kopci, abych si vyslechla, co mi Rhys poví o dnešních schůzkách. Abych zjistila, jestli také na něco nepřišel.

Když jsem mířila vzhůru po schodech k paláci a proklínala se, že i navzdory Cassianově výuce zůstávám stále slabá, všimla jsem si Amren, která seděla na římsě balkonu jedné věžičky a čistila si nehty.

Varian se opíral o rám dveří na balkoně vedlejší věže, jež byla tak blízko, že by se z ní dalo přeskočit k Amren. Napadlo mě, jestli Varian nezvažuje, zda by to dokázal provést dost rychle na to, aby Amren strčil dolů.

Připomínalo to hru kočky se psem. Amren se div po kočičím způsobu nemyla a neslyšně ho nevyzývala, ať jen si ji zkusí přijít očíchat. Pochybovala jsem, že by se Varianovi její drápky zamlouvaly.